

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/3/2016
Identifikačné číslo spisu:	9016898331
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9016898331.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a členov JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Martina Piovartsyho, JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci obvineného U. B. pre zločin krádeže vlámaním za účelom zárobku podľa § 127, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 30. novembra 2016 v Bratislave dovolanie obvineného U. B. podané prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Aleny Chvojčkovej proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. januára 2015, sp. zn. 6 Urto 7/2014 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného U. B. sa odmieta .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 28. októbra 2014, sp. zn. 3 Ntc 12/2014 rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 344/2012 Z. z. (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) tak, že rozsudok Krajského súdu Eisenstadt z 12. mája 2014, sp. zn. 7 Hv 23/14w sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky v časti, v ktorej bol obvinený U. B. uznaný vinným zo zločinu krádeže vlámaním za účelom zárobku podľa § 127, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka na tom skutkovom základe, že:

dňa 16. januára 2014 v obci U. odňal cudzie hnutelné veci pre pochybnosti v hodnote neprevyšujúcej 3 000 € a to V. a K. N. s úmyslom sa ich privlastnením protiprávne obohatiť a so zámerom si opakovaným páchaním ťažkých krádeží vlámaním zabezpečiť stály príjem (§ 70 rakúskeho Trestného zákonníka), urobil tak vlámaním sa do budovy, a to tak, že rozbil sklo dverí terasy na strane záhrady, prehľadal dom a privlastnil si dva mobilné telefóny, jedny slúchadlá, jeden digitálny obrazový rám, jeden rádiobudík, jednu čiernu peňaženku, jeden kartón cigariet, dvojce slnečné okuliare, štyri retiazky na krk, päť prívěskov, dva náramky, deväť párov náušnic, jedny náramkové hodiny, ako aj štyri prstene v už nezistiteľnej celkovej hodnote 3 338,98 €.

Za tento skutok bol obvinený podľa § 130 rakúskeho Trestného zákonníka odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. ho súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený U. B. odvolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol uznesením z 22. januára 2015, sp. zn. 6 Urto 7/2014 tak, že toto podľa § 518 ods. 4 Tr. por. zamietol. Dňa 5. marca 2015 bol obvinený za účelom výkonu trestu eskortovaný na územie Slovenskej republiky.

Dňa 13. marca 2015 podal obvinený U. B. dovolanie, v ktorom namietal, že uznávacím rozsudkom došlo k zhoršeniu jeho postavenia, keďže v porovnaní s rakúskou právnou úpravou sú na Slovensku možnosti jeho podmieneného prepustenia horšie. Uviedol, že slovenský Trestný zákon neobsahuje trestný čin, za ktorý bol odsúdený v Rakúsku. Dodal tiež, že má zo strany slovenských orgánov obavy z pomsty, keďže na Slovenskú republiku podal sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a sťažnosti podal aj na vysokopostavených príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“).

Dňa 9. apríla 2015 krajský súd postupom podľa § 373 ods. 2 Tr. por. ustanovil obvinenému U. B. obhajkyňu JUDr. Alenu Chvojkovú, advokátku so sídlom Záhradnícka 41, 821 08 Bratislava.

Dňa 13. októbra 2015 krajský súd uznesením sp. zn. 3 Ntc 12/2014 obvineného podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. v spojení s § 66 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. z výkonu trestu odňatia slobody podmienene prepustil a určil mu skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zák. súd tiež obvinenému uložil povinnosť, aby sa v skúšobnej dobe zamestnal alebo sa preukázateľne o zamestnanie uchádzal.

Dňa 23. novembra 2015 bolo najvyššiemu súdu doručené podanie označené ako „Dovolanie“, v ktorom obvinený uviedol, že momentálne sa pre inú trestnú činnosť nachádza vo väzbe. V súvislosti s vecou, ktorá je predmetom tohto konania vysvetlil, že jeho obhajkyňa JUDr. Alena Chvojková sa doposiaľ k ním podanému dovolaniu z 13. marca 2015 nevyjadrila, hoci mu to už viackrát prisľúbila.

K vecným dôvodom dovolania ďalej doplnil, že v uznanom rakúskom rozsudku sa neuvádza spôsob výkonu trestu, a preto ak ho krajský súd podľa § 48 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, uložil mu prísnejší trest. Namietal tiež, že krajský súd pri svojom rozhodovaní disponoval mylným odpisom z registra trestov a zopakoval, že uznaním cudzieho rozhodnutia bolo zhoršené jeho postavenie a že rozsudok bol uznaný napriek tomu, že rovnaký trestný čin sa v slovenskom Trestného zákona nenachádza.

Dňa 9. decembra 2015 krajský súd obhajkyňu JUDr. Alenu Chvojkovú opätovne vyzval, aby sa vyjadrila, či sa k podanému dovolaniu pripája, resp. aby v jeho mene podala dovolanie. Dňa 16. februára 2016 bolo krajskému súdu doručené prostredníctvom JUDr. Aleny Chvojkovej dovolanie obvineného zo 4. februára 2016.

Obvinený v podanom dovolaní na podklade dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a i/ Tr. por., t. j. rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia namietal, že súdy porušili § 16 ods. 1 písm. f/ zákona č. 549/2011 Z. z., keďže na území Slovenskej republiky nemal obvyklý pobyt a ani žiadne sociálne a pracovné väzby. Súdy porušili aj § 16 ods. 1 písm. h/ zákona č. 549/2011 Z. z., nakoľko pri rozhodovaní vychádzali zo skráteného vyhotovenia rakúskeho rozsudku. Uznávacím rozsudkom došlo k zhoršeniu jeho postavenia, keďže podľa platných rakúskych zákonov mal nárok na podmienené prepustenie ešte pred uplynutím polovice výkonu trestu odňatia slobody, pričom žiadosť (o podmienené prepustenie) možno opakovať každých 30 dní. Okrem toho, slovenský Trestný zákon neobsahuje identické alebo podobné skutkové podstaty, za ktoré bol odsúdený v Rakúskej republike, na základe čoho došlo k porušeniu § 4 ods. 2,

ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., ako aj § 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. Ďalej uviedol, že v Rakúsku bol odsúdený pri trestnej sadzbe 1 - 10 rokov na trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, t. j. skôr na dolnej hranici trestnej sadzby, kým na Slovensku mu pri trestnej sadzbe 6 mesiacov až 3 roky, bol uložený trest skôr na hornej hranici trestnej sadzby. V rozpore so zákonom je tiež rozhodnutie súdu o zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

Na základe vyššie uvedeného obvinený U. B. dovolaciemu súdu navrhol, aby tento vyslovil, že rozsudkom (pozn. správne uznesením) najvyššieho súdu, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, bol vo vyššie uvedených ustanoveniach porušený zákon a aby oba rozhodnutia zrušil a prikázal krajskému súdu vec v potrebnom rozsahu opätovne prejednať a rozhodnúť.

Dňa 23. februára 2016 sa k podanému dovolaniu vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava tak, že ho podľa § 392 ods. 1 Tr. por. navrhla zamietnuť. Napadnuté rozhodnutia považovala za zákonné a vecne správne, pričom obvineným uvádzané skutočnosti nezakladajú uplatnené dovolacie dôvody.

Spisový materiál bol spolu s dovolaním najvyššiemu súdu predložený na rozhodnutie 1. marca 2016. Následne najvyšší súd v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 16. decembra 2015, sp. zn. I. ÚS 355/2015 doručil vyjadrenie prokurátorky obvinenému a jeho obhajkyňi.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného U. B. i predložený spisový materiál a zistil nasledovné.

K otázke prípustnosti podaného dovolania najvyšší súd odkazuje na svoje predchádzajúce právne závery vyjadrené v uznesení z 20. apríla 2016, sp. zn. 1 TdoV 16/2015, podľa ktorých dovolanie v tomto type konania je prípustné, keďže ustanovenie § 368 ods. 2 písm. h/ v spojení s písm. a/ Tr. por. nerozlišuje, či ide o rozsudok vydaný (vyhlásený) v konaní podľa tretej časti Trestného poriadku (po prejednaní vecí na hlavnom pojednávaní), alebo rozsudok uznávací (konanie podľa tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku, resp. podľa zákona č. 549/2011 Z. z.).

Aj napriek špecifickému charakteru uznávacieho konania, najvyšší súd považuje za ústavne konformný taký výklad dotknutých ustanovení (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky), podľa ktorého dovolanie je prípustné aj proti rozsudku vydanému v takom konaní a proti rozhodnutiu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti uznávaciemu rozsudku alebo ktorým odvolací súd na základe odvolania proti uznávaciemu rozsudku vo veci sám rozhodol.

Ďalej si najvyšší súd ustálil, že dovolanie bolo podané prostredníctvom ustanoveného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Vo všeobecnosti možno k tomuto typu dovolacieho konania (v ktorom sa preskúmava právoplatné rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia v zmysle zákona č. 549/2011 Z. z.) uviesť, že je v ňom možné uplatniť len taký dovolací dôvod podľa § 371 Tr. por., ktorý je aplikovateľný vo vzťahu ku konkrétnemu konaniu a rozhodovaniu súdu Slovenskej republiky. Už zo samotnej povahy tohto typu konania tak vyplýva nemožnosť aplikácie celého katalógu dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por.

Vo vzťahu k prvej námietke obvineného, podľa ktorej k uznaniu cudzieho rozhodnutia došlo napriek skutočnosti, že trestný čin podľa § 130 rakúskeho Trestného zákonníka v slovenskom Trestnom zákone absentuje, najvyšší súd uvádza, že sa s ňou nestotožnil.

Pre splnenie podmienky obojstrannej trestnosti podľa § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. s poukazom na čl. 7 ods. 3 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia

zahrňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie“) nie je rozhodné, či konanie obvineného možno vo vykonávajúcom štáte subsumovať pod „identickú skutkovú podstatu“ ako v štáte pôvodu. Znenie skutkovej podstaty, ale aj zákonné pomenovanie trestných činov sa v jednotlivých členských štátoch môže líšiť a zvyčajne sa aj líši. Dôležité v tomto smere je, či konanie obvineného (tak ako je vymedzené v skutkovej vete rozsudku) aspoň v základných rysoch napĺňa znaky niektorého z trestných činov (popri štáte pôvodu aj) vo vykonávajúcom štáte (k tomuto viď rozsudok najvyššieho súdu zo 16. augusta 2016, sp. zn. 2 Urto 1/2016).

Z pohľadu splnenia podmienky obojstrannej trestnosti tak nie je rozhodné, že v Rakúsku bol obvinený odsúdený za krádež za účelom zárobku v rámci zločineckého zoskupenia podľa § 130 rakúskeho Trestného zákonníka, kým na Slovensku bolo jeho konanie (po tom, ako súdy zistili, že rakúske orgány v osvedčení o vydaní rozhodnutia neoznačili žiadnu z kategórií trestných činov vymedzených v § 4 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z.) kvalifikované ako prečin krádeže vlámaním so škodou väčšieho rozsahu podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. (k tomuto viď analogicky § 4 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z.).

Nad rámec uvedeného najvyšší súd dopĺňa, že slovenské súdy konanie obvineného podkvalifikovali, keďže správne malo byť posúdené ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. e/ Tr. zák. spáchané v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí 3 - 10 rokov (k tomuto viď stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 9. decembra 2014, sp. zn. Tpj 53/2013 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 11/2015). Z uvedeného jednoznačne plynie, že nedodržanie podmienky obojstrannej trestnosti nemožno úspešne namietat'.

Vo vzťahu k námietke obvineného, že u neho neboli splnené podmienky pre uznanie a výkon cudzieho rozsudku aj preto, že na Slovensku nemal obvyklý pobyt, najvyšší súd uvádza, že ani táto námietka nebola uplatnená dôvodne.

Je síce pravdou, že krajský súd pri rozhodovaní chybné vychádzal z predpokladu, že obvinený má v Bratislave obvyklý pobyt (za ktorý v zmysle § 3 písm. g/ zákona č. 549/2011 Z. z. možno považovať aj trvalý pobyt) a najvyšší súd zas chybné (právne) ustálil, že pre uznanie a výkon rozhodnutia postačí, ak je obvinený štátnym občanom Slovenskej republiky (s. 4 ods. 4 napadnutého uznesenia), dovolací súd uvádza, že tieto nedostatky nemali na vecnú správnosť rozhodnutí vplyv.

Rozhodnutie cudzieho štátu možno totiž podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z. z. uznať a vykonať o. i. aj vtedy, ak ide o občana Slovenskej republiky s preukázateľnými rodinnými, sociálnymi alebo pracovnými väzbami, ktoré by mohli prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestu na území Slovenskej republiky.

Presne o túto situáciu v prípade obvineného U. B. išlo, keďže zo spisového materiálu existencia sociálnych a rodinných väzieb, ktoré by mohli prispieť k uľahčeniu jeho nápravy jednoznačne vyplýva. Pokiaľ ide o jeho tvrdenia, že so sestrou nekomunikuje a matka ho vo väzení navštívila len raz a aj to, aby mu oznámila, že mu zrušila trvalý pobyt, najvyšší súd v tomto smere poukazuje na hodnotenia ústavov na výkon trestu, v ktorých sa uvádza, že obvinený s matkou udržiava styk formou pravidelnej korešpondencie, telefonátov, ako aj osobných návštev, čo má pozitívny vplyv na plnenie účelu trestu (č. l. 102, 127). Aj samotný obvinený na verejnom zasadnutí pri rozhodovaní o jeho podmienenom prepustení uviedol, že sa (po prepustení) plánuje zdržiavať u svojej matky na Q. ulici v Q. a z tejto adresy sa odhlásil len preto, aby sa vyhol výkonu trestu na Slovensku (č. l. 131). Na podklade týchto skutočností je zrejmé, že ani k porušeniu § 16 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. nedošlo.

Vo vzťahu k sérii námietok obvineného týkajúcich sa zhoršenia jeho postavenia, ku ktorému malo

uznávajúcim rozsudkom krajského súdu v spojení s uznesením najvyššieho súdu (porušenie § 17 ods. 2 a ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z.) dôjsť, dovolací súd uvádza nasledovné.

Pokiaľ ide o odlišné podmienky pre podmienené prepustenie v Rakúsku a na Slovensku, tieto nie sú pri rozhodovaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia smerodajné. Uvedený záver vyplýva z § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., resp. z čl. 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia, v ktorom sa uvádza, že výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu. Pokiaľ odseky 2 a 3 neustanovujú inak, orgány vykonávajúceho štátu sú ako jediné príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s tým súvisiace opatrenia vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienené prepustenie (k tomuto vid' napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 6. októbra 2015, sp. zn. III. ÚS 498/2015).

Okrem toho najvyšší súd zdôrazňuje, že obvinený (ako pätnásťkrát súdne trestaná osoba) už bol medzičasom - uznesením z 13. októbra 2015 z výkonu trestu odňatia slobody podmienené prepustený, a to dokonca len niekoľko dní po tom, ako si podľa § 66 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. vykonal polovicu uloženého trestu. Pritom v jeho prípade, ako sme to naznačili vyššie, sa malo správne postupovať podľa písm. b/ citovaného ustanovenia, nakoľko posudzovaný skutok bolo treba právne kvalifikovať ako zločin podľa § 11 ods. 1 Tr. zák. (podľa rakúskej trestnej sadzby 1 - 10 rokov a podľa slovenskej trestnej sadzby 3 - 10 rokov), tzn. podmienené prepustenie z výkonu trestu neprichádzalo do úvahy skôr ako po vykonaní dvoch tretín trestu (k tomuto vid' uznesenie najvyššieho súdu z 8. septembra 2015, sp. zn. 2 Urtost 1/2015 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016).

K ďalšej námietke obvineného, podľa ktorej k zhoršeniu jeho postavenia došlo aj preto, lebo rakúsky rozsudok neobsahoval výrok o spôsobe výkonu trestu, najvyšší súd uvádza nasledovné.

Podľa rozsudku najvyššieho súdu zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013 (zverejneného aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014), „Prevzatie výroku o treste rozhodnutia súdu cudzieho štátu, súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia však podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia, uvedených v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii.“

Vychádzajúc z tejto premisy je zjavné, že pre rozhodnutie slovenských súdov o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody (tzn. pri vonkajšej diferenciácii výkonu trestu) musí mať príslušný súd k dispozícii relevantné podklady. Ako však zo spisového materiálu plynie, ani krajský a ani najvyšší súd nemali v čase vydania napadnutých rozhodnutí k dispozícii informáciu o spôsobe výkonu trestu obvineného v Rakúskej republike. Už len na podklade tejto skutočnosti, v spojení s ich následným postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., tzn. zaradením obvineného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, je zjavné, že súdy nemohli posúdiť, či týmto (ne)dôjde k zhoršeniu jeho postavenia, a tým k porušeniu § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z.

Na druhej strane, s ohľadom na to, že obvinený nevysvetlil, v čom konkrétne sa výkon jeho trestu v Rakúsku líšil v porovnaní s výkonom trestu na Slovensku, resp. neuviedol, ako konkrétne (a príp. či vôbec) došlo k reálnemu zhoršeniu jeho postavenia v slovenskom ústave na výkon trestu (toto zhoršenie vyvodil ipso facto už z tej skutočnosti, že krajský súd rozhodol o zaradení do ústavu na výkon trestu, hoci obdobný výrok v rakúskom rozsudku absentuje), ako aj s prihliadnutím na fakt, že obvinený bol uznesením krajského súdu z 30. júna 2016 preradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (a neskôr, ako sme uviedli, bol „predčasne“ podmienené prepustený), bez toho, aby dovolací súd ex post skúmal podmienky, ktorým bol obvinený vystavený vo výkonu trestu v Rakúsku (a tieto následne porovnal s výkonom trestu so stredným stupňom stráženia na Slovensku), dospel k záveru, že zistené porušenie zákona zásadne postavenie obvineného neovplyvnilo (§ 371 ods. 5 Tr. por.).

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa neprimerane vysokého trestu, dovolací súd uvádza, že táto námietka

(samá o sebe) žiaden dovolací dôvod nezakladá. Nad rámec tohto najvyšší súd dopĺňa, že slovenské súdy ako justičné orgány vykonávajúceho štátu nie sú oprávnené akokoľvek do výšky trestnej sankcie zasahovať, resp. ju modifikovať, s výnimkou prípadu, že by táto nezodpovedala právnemu poriadku Slovenskej republiky (§ 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z.). K tejto situácii, ale ako to uvádza aj sám obvinený, nedošlo, keďže uložený trest vo výmere 2 rokov zodpovedá aplikovanej trestnej sadzbe uvedenej v § 212 ods. 3 Tr. zák. (6 mesiacov až 3 roky).

K námietke týkajúcej sa porušenia § 16 ods. 1 písm. h/ zákona č. 549/2011 Z.z., najvyšší súd (opätovne) poukazuje na charakter argumentácie obvineného. Ten síce namieta, že súdy nemohli porovnať uznaný rakúsky rozsudok s vydaným osvedčením (keďže tento Ministerstvom spravodlivosti Rakúskej republiky poskytlo len v skrátenej forme), avšak už neuvádza (hoci mu v celom rozsahu musel byť známy), v čom sa jeho obsah líši od vydaného osvedčenia. Uvedená námietka je tak podľa mienky dovolacieho súdu uplatnená účelovo, s cieľom (v tom čase) akokoľvek zvrátiť rozhodnutie o výkone trestu na území Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k poslednej námietke obvineného, že rozsudok rakúskeho súdu nemal byť uznaný aj preto, lebo proti Slovenskej republike podal sťažnosť na EŠP, resp. sťažnosti podal aj na „vysokopostavených príslušníkov ZVJS“, najvyšší súd uvádza, že tieto okolnosti nie sú pre posúdenie dôvodov podľa § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. relevantné.

Na základe vyššie formulovaných úvah dospel najvyšší súd k záveru, že žiadna z námietok uplatnené (resp. akékoľvek iné) dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a i/ Tr. por. nezakladá, a preto dovolanie obvineného U. B. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.